שידור

צל"ש

מעוף וגיוון

● **להנהלת הטלוויזיה הלימודית**, על מיכלול מישדרי־הבוקר ואחר־הצהריים שלה בתקופת החופש הגדול. בהיצע זה מוכיחה ומבססת הטלוויזיה הלימודית את העובדה שיש לטלוויזיה הכללית מה ללמוד אצלה על תיכנון לוח־מישדרים, גיוונו ומעופו. מישדריה מצ־טיינים במינון נכון ובפיזור של מישדרים, דברים שאינם מצויים כלל בתודעתם התיקשורתית של מנהלי הטלוויזיה הכללית בהווה.

מאחורי הקלעים

„סולידריות" בטלוויזיה

תושבי ישראל ומשלמי אגרת־הטלוויזיה, שזכו במשך יותר מעשרה ימים לצפות במהדורות מבט מקוצרות ושטוחות (המסתיימות בהודעה: „בשל סיכסוך עם החברות המעניקות שירותים

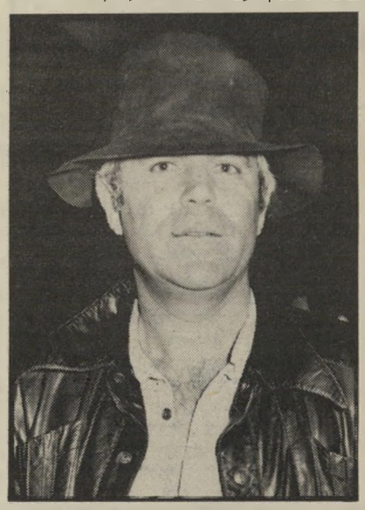

מנהל־ספורט אלרואי
לא שיקולים מקצועיים

לטלוויזיה, משודרת מהדורה קצרה זו של מבט...") אינם יודעים את הסיפור המסתתר מאחרי שביתה זו.

הסיבה למהדורות־מבט המצומצמות היא אי־נכונתם של צלמי־החוץ („סטרינגרים") לצלם עבור רשות־השידור תמורת המחירים הזעומים שהרשות משלמת.

במקביל לשביתה זו מנהלים עובדי מחלקת־הצילום של הטלוויזיה השבתת־אהדה איטלקית, לאות סולידריות עם עמיתיהם הצלמים. חלק מצלמי־הטלוויזיה יצאו לחופשת־קיץ, תוך שהם מותירים מינימום של צלמי־חירום.

במקביל החלו צלמי־הטלוויזיה לדרוש מהנהלת הרשות דרישה, שבמשך שנים לא

הכתבה הגנוזה

בערב־ראיונות בהנחיית איתן רנציג בתל־אביב סיפר הכתב הצבאי היוצא **דן סממה** בין השאר, את סיפורה של אחת מכתבותיו שנגנזו, הנוגעת לנושא הדתי.

סיפר סממה:

זה התרחש לפני כמה שנים, כאשר שימשתי ככתב מתחיל בטלוויזיה. נודע לי, בדרך של מיקרה, שבירושלים הוקם בית־ספר למוהלים, במיסגרת פעילויותיה של ישיבת התפוצות בהר ציון. הגעתי למקום עם צוות־צילום. כאשר נכנסתי לכיתת־המוהלים בישיבה ראיתי אבר־מין של גבר התלוי על הלוח. הרב, שהינחה את השיעור, הסביר לתלמידים כיצד צריך לחתוך. שאלתי אותו איך עושים את הפרקטיקה. והרב השיב לי: „תחילה על עור של תרנגולות, ואחר־כך מוהל כל מוהל שיבעה ילדים ערביים, ורק אז כשיר המוהל למהול יהודים."

הייתי המום. שאלתי איך אתם מקבלים ילדים ערביים, והרב השיב לי: „יש לנו עסק עם מוהל ערבי אחד בעיר־העתיקה, העובר גם כספר. הוא מספק לנו את הילדים תמורת כסף." ניגשתי למוהל־ספר הערבי, והוא נימק את מסירת הילדים למוהל היהודי בטענה: „אנחנו לא יודעים איך לעשות את זה."

סיימתי להכין את הכתבה, ואז נודע הדבר לראש־העירייה. טדי קולק, שהפעיל צינורות של לחץ וביקש מהטלוויזיה שלא לשדר את הכתבה. היות ושידורה עשוי לגרום נזק רב למדינת־ישראל. מנהל

כתב סממה (עם אהרון פאמו)
אבר־מין על לוח

הטלוויזיה שוכנע, הכתבה לא שודרה, והיא אצלי במגירה, עד עצם היום הזה.

עד כאן דברי סממה. הוא התעלם מחובתו של עיתונאי לדווח בכל מחיר על ידיעה כזאת.

פרט חשוב, שלא הוזכר: הפרשה כולה דווחה בשעתו בסקופ בילעדי של העולם הזה.

מולאה: הצמדת עוזר צלם לכל צלם־טלוויזיה היוצא לשטח (בימים אלה הפיצה הנהלת רשות־השידור, במדורי ה„מבוקשים", הודעה על שכירת „עוזרי צלם").

בעוד שבשבוע־שידור רגיל מקבלת חטיבת־החדשות שישה צוותי צילום: 4 צוותים למבט, צוות למבט שני וצוות להשבוע – יומן האירועים, הרי שכיום משרתים את חטיבת החדשות שניים עד שלושה צוותים ליום, וזה משבש לחלוטין את עבודתה.

ערוץ שני בלי ערוץ ראשון

יתכן שממשלת־ישראל עומדת לאשר באחת מישיבותיה הקרובות את הקמתו של ערוץ שני, בהתאם להמלצתו של שר־החינוך־והתרבות **זבולון המר**. קיימת אפשרות שהטלוויזיה הכללית תחדל מלתפקד ביום שבו יוחל באירגונו של צוות־ההקמה לערוץ השני.

ראשית: חלק ניכר מעבודות הטלוויזיה — צילום, הקלטות, עריכות — מתנהלים בידי חברות הפקה וביצוע פרטיות (קסטל, הרצליה,

זמר סטיוארט
על אתיקה בדיווח

הבירה ועידן). חברות אלה תיטולנה חלק בפרוייקט ההקמה של הערוץ השני.

במקביל: באמצעות חברות־ההפקה הפרטיות האלה עשויים להצטרף לערוץ השני מפיקים, בימאים, כתבים ועורכי־תוכניות, שחדלו בשנים האחרונות מלעבוד בטלוויזיה הכללית, ושעברו לפעול בשטחי־תיקשורת אחרים.

התוצאה: בבניין הטלוויזיה יישארו רק עובדים מן הדרגה השניה. רב הספק אם אלה יוכלו להתחרות בערוץ השני.

ה„לובי" של סטיוארט

שתי הופעותיו של הזמר הבריטי **רוד סטיוארט** בארץ לא עברו מבלי להותיר את חותמם על הטלוויזיה הישראלית, ולאו דווקא באופן החיובי ביותר.

ראשיתו של הסיפור בעורך השבוע – יומן האירועים, **מיכה לימור**, שהזמין כמה שבועות קודם לביקורו של הזמר בארץ כתבת־מגאזין אצל כתביו לסיקור סיור הזמר. לימור פנה לכתב־הטלוויזיה בלונדון, **שימעון טסלר**, וביקשו לערוך ראיון עם הזמר הבריטי, בכוונה לשלבו בכתבה הנרחבת שנועדה להיות משוררת אחרי עזיבת הזמר את הארץ.

בינתיים יצא לימור לחופשת־קיץ, ובמקומו הוצב **דויד גילבוע**, שהיה באותו שבוע בהמתנה לקראת מינויו בידי ועדת המיכרזים של רשות־השידור למישרת האחראי למישדרים הדוקומנטריים של חטיבת התוכניות.

טוביה סער, המיודד אישית עם **משה סלוצקי**, האמרגן שייבא את רוד סטיוארט ארצה, לחץ בסידרת־טלפונים בהולים (שהגיעו עד לחדרי־העריכה) על גילבוע להקרין ככתבה נפרדת את הראיון שערך טסלר בלונדון. גילבוע קיבל את הוראתו של סער (שסירוב לה היה עלול להכשיל את מינויו). והכתבה שודרה ביום השישי שקדם להופעת סטיוארט בארץ.

פרק שני בפרשה זו היה כתבתו של הכתב **בני עורי**, שהביא בעבור שבוע, ביום השישי, בין שתי הופעותיו של הזמר הבריטי בארץ, כתבת־דיווח על הופעתו הראשונה. הוא סיים במילים: „אין ספק שהופעתו הראשונה של רוד סטיוארט הלהיבה פחות מהופעתו שתהיה מחר בערב" — נוסח, שהיה בבחינת תשדיר־פירסומת לשמו.

את „כתבות סטיוארט" העלה ראש ועדת הכתבים בטלוויזיה, **אורי גולדשטיין**, באחת מישיבות־הבוקר של מבט. בהשמיעו הערות גלויות בגנות האתיקה העיתונאית הנפגמת בדיווחים מיסחריים מסוג זה.*

ספורט משוחרר לא יוחזר

בשנותיה הראשונות נהגה הטלוויזיה ה־ישראלית לשרת במשך שיבעת ימי השבוע את אזרחי המדינה, בלא הבדל דת ואמונה.

בשנים אלה סיפקה יחידת הספורט של חטיבת־החדשות מישדרים של אירועי־ספורט בינלאומיים גם בשבתות (ביניהם דיווחים מאר־לימפיאדות, אליפויות־עולם בכדורגל ואליפויות אירופיות באתלטיקה). אלא שבאחרונה נפל דבר ביחידת הספורט.

מאז פרש מיחידה זו מנהלה, **אלכם גילעדי**, והוצב בראשה הדוגמן־לשעבר **יואש אלרואי**, נפתחה יחידה זו להשתוללות הכפייה הדתית.

ביום השישי נערכו בהלסינקי חלק ממישחקי אליפות־העולם הראשונה באתלטיקה. אירוע זה שווה כימעט בערכו לאולימפיאדה. אך התחרויות לא שודרו בשידור־חי בטלוויזיה הישראלית, בשל שיקולים דתיים, ולא מיקצועיים.

אזרחי ישראל יכלו לראות במהלך השישי־שבת את המישחקים בערוץ השני — הידרני — ולוותר על התענוג לצפות במוצאי־שבת ביומן האליפות. על השתלטות הכפייה הדתית על מחלקת הספורט של הטלוויזיה אמר אחד מבכירי העובדים ביחידת־הספורט: „ספורט משוחרר לא יוחזר!"

פסקול

„אישים באש"ף" — יזק

בבניין כלל נערכה בשבוע שעבר ישיבה, שכונתה בפי עובדי חטיבת החדשות „ישיבת פרה־מיכרז" — ישיבה של תיאום, גימור וניפוי, לקראת המיכרז למינויו של עורך־מבט החדש. בישיבה נכחו מנכ"ל רשות־השידור, **יוסף לפיד**, מנהל הטלוויזיה, **טוביה סער**, מנהל חטיבת־החדשות, **יאיר שטרן**, ה„מועמד" המומלץ של שלושת אלה לתפקיד, **מיכאל קרסין**, שהגיע לישיבה למרות „חופשת המחלה" שלו. בישיבה זו הורו מנהלי־הטלוויזיה לקרפין על שינוי בעמדותיו ובתיפקודיו, כדי לרכך את חברי ועדת־המיכרזים שתדון במינויו. בפעם הקודמת, כשניגש קרפין למיכרז, לא המליצה הוועדה על מינויו ●● שביתת־צלמי הטלוויזיה („סטרינגרים" וצלמי־רשות), רחתה את חזרתה למסך של התוכנית במבט שני, בעריכתו של **חיים יבין**. שני הסרטים, שהשלמתם עוכבה, למרות שנקבע להם מועד־שידור: סירטו של יבין על לבנון, וכתבתו של **רמי וייץ** על תעלומות „פרשת ברנס" ●● באחת מתוכניות־הצהריים שלו ברשת ב' אמר השדר **גבי גזית** על מינוייה של **שרה דורון** כחברה בממשלה: „איך אומר על זה **יורם ארידור** במישדר־האוצר — ‚הנה הלך לנו עוד וולבר' ●● על החלטתו של מנכ"ל רשות־השידור, **יוסף לפיד**, לאסור בקול ישראל ובטלוויזיה הכללית את השימוש במונח „אישים באש"ף", הגיב אחד מוותיקי חטיבת־החדשות: „מה הוא רוצה, שנאמר, ‚חיות דורגליות בכירות באש"ף אמרו...'?"

* העולם הזה (2395) פירסם כתבה על הופעת סטיוארט אחרי שיצא מהארץ.

תשדיר גרינצווייג

הכתבה, שהביאה את צילומיהם של 16 „מבוקשים" בידי מישטרת־ישראל להשלמת חקירת רצח אמיל גרינצווייג, עוררה מחלוקות רבות בחטיבת־החדשות של הטלוויזיה.

כאשר בחן עורך־המישנה של מבט, **רסיק חלבי**, את הכתבה על שולחן־העריכה, התבטא בנוסח: „זה תשדיר־שירות מישטרתי ולא כתבת־חדשות!" גם דעתו של **יאיר שטרן**, מנהל החטיבה, הממלא את מקומו של עורך־מבט המנותח **מיכאל קרסין**, לא היתה נוחה.

לחצים שהופעלו על רשות־השידור מצד צמרת המישטרה הביאו, למחרת היום, להחלטה להקרין את הכתבה. אולם לפני הקרנתה הצליח רפיק חלבי להכניס בתמליל שלה ביקורת על מחדלי המישטרה בפיתרון תעלומת רצח אמיל גרינצווייג.